

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.176/2020/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2020. év november hó 19. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 11.B.77/2019/43. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség összegét 430.329,- (négy százharmincezer-háromszázhuszonkilenc) forintra, továbbá a bűnügyi költségnek a vádlottat terhelő részét 396.039,- (háromszázkilencvenhatezer-harminckilenc) forintra pontosítja.

A vádlott letartóztatásának befejező napja 2020. év július hó 8. napja.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A Budapest Környéki Törvényszék a vádlottat a 2020. július 8. napján kihirdetett 11.B.77/2019/43. számú ítéletével bűnösnek mondta ki a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulója szerint minősülő testi sértés büntetében, ezért őt 2 év 9 hónap szabadságvesztés büntetésre és 3 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg és megállapította, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte, valamint rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a felmerült bűnügyi költség viseléséről.

A kihirdetett ítélettel szemben a vádlott és védője jelentett be fellebbezést felmentés érdekében.

A védő a Be. 584. § (6) bekezdésében foglalt kötelező rendelkezés ellenére a bejelentett fellebbezést nem indokolta írásban.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.144/2020/11. számú átiratában a vádlott és védőjének felmentésre irányuló fellebbezését nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint a törvényszék az eljárásjogi szabályokat betartva ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a tényállás mentes a megalapozatlansági okoktól, így az felülbírálatra alkalmas. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét is teljesítette, a bizonyítékokat egyenként és összességében is értékelte, melynek során meggyőző érvekkel utasította el a vádlott védekezését. Okfejtése teljes körű és logikai hibáktól mentes, így a vádlott bűnösségére is helytállóan vont következtetést és a cselekmény minősítése is törvényes.

A vádhatóság érvelése szerint a vádlottal szemben kiszabott börtön fokozatú szabadságvesztés büntetés tartama vonatkozásában a törvényszék indokoltan tért el a törvényi középértéktől lefele, azonban annak mérséklése már nem felelne meg a büntetés céloknak. Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései is megfelelnek a törvényi előírásoknak, ezért a törvényszék ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A vádlott és védőjének fellebbezése nem alapos.

Az iratok alapján az ítélőtábla megállapította, hogy az ügyészség a vádlott terhére nem jelentett be fellebbezést és nyilvános ülés kitűzését a vádhatóság, valamint a fellebbező vádlott és védője sem indítványozta, így a másodfokú bíróság a Be. 598. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét tanácsülésen bírálta felül.

A Fővárosi Ítélőtábla a perorvoslatok alapján eljárva a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét, továbbá az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírálta, amelynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, a bizonyítást teljeskörűen lefolytatta.

A vádlottat, a sértettet és a tárgyaláson megjelent tanúkat kihallgatta, míg a többi tanú nyomozati szakban tett vallomását felolvasással, a szakértői véleményeket, valamint a releváns okirati bizonyítékokat ismertetéssel a bizonyítás anyagává tette.

A beszerzett bizonyítékokat a Be. 167. § (4) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, majd a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában előírtaknak megfelelően minden részletre kiterjedően megindokolta, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, indokolási kötelezettségének eleget tett, a mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről kellő alaposággal számot adott.

Az elsőfokú bíróság indokolásának érdemi részében ésszerű és logikus indokát adta annak, hogy a vádlottnak az eljárás alatt tett önellentmondásos vallomásaival szemben a vád tárgyává tett cselekmény lényegi elemei vonatkozásában miért a sértett előadására és az 1. számú tanúvallomására alapította tényállását, továbbá annak is indokát adta, hogy a bizonyítékok közül miért tulajdonított kiemelt jelentőséget az objektív bizonyítékoknak, nevezetesen a sértett ellátásával összefüggésben keletkezett orvosi dokumentumok alapján elkészült igazságügyi orvosszakértői véleménynek, a nyomszakértői véleménynek, a helyszíni szemle jegyzőkönyvének, valamint a vádlottra vonatkozólag beszerzett együttes orvos-, elmeorvos-, és orvosszakértői vélemény megállapításainak, majd azokból a logika szabálynak megfelelően vonta le a tényállás alapjául szolgáló következtetéseit.

A bizonyítékok értékelése során logikai hibát nem vétett és a beszerzett bizonyítékokból iratellenes, vagy az adott bizonyíték kereteit meghaladó következtetéseket sem vont le.

A törvényszék mérlegelési tevékenysége a másodfokú bíróság számára minden elemében meggyőző volt, így a vádlottnak és védőjének az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadó, egyben felmentést célzó fellebbezése a Be. 593. § (2) bekezdésében szabályozott bizonyítékok felülmérlegelésének törvényi tilalma folytán eredményre nem vezethetett.

A törvényszék által megállapított történeti tényállás tehát mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek, valamint a 3/2013. Büntető jogegységi határozatban foglaltaknak, azonban a másodfokú bíróság a törvényszék jogi indokolását az alábbiak szerint szükségesnek tartja kiegészíteni.

A vádlott érdemi védekezése miatt ki kell emelni, hogy a tényállásban leírt nézeteltérés a vádlott javára jogos védelmi helyzetet nem teremtett, mivel a megállapított tényállás alapján a sértett nem intézett jogtalan támadást a terhelt ellen és azzal közvetlenül veszélyeztető helyzet sem állt fenn. Személy elleni támadásnak csak erőszakos, élet, testi épség ellen irányuló aktív magatartás, míg a javak elleni támadásnak a tulajdonjogot sértő cselekmény minősülhet. A fenyegető támadás pedig egy időben és térben közvetlenül bekövetkező támadás. A sértett kijelentései - függetlenül attól, hogy milyen hangnemben hangzottak el - nem alapozhatják meg jogtalan támadás megállapítását. A verbális megnyilvánulás önmagában sem személy vagy javak elleni támadás, sem a jogtalan támadással közvetlenül fenyegető helyzet megállapítását nem eredményezheti még akkor sem, ha az becsületsértő jellegű. A szóbeli cselekmény általában nem minősül támadásnak, ezért jogos védelmi helyzetet nem alapoz meg (BH 2020. 1.).

Ha az elkövető a valóságos helyzet téves felismerése folytán abban a tudatban cselekszik, hogy ellene jogtalan támadást intéztek, vagy ilyennel közvetlenül fenyegették - vélt jogos védelem -, a tévedésre vonatkozó rendelkezéseket kell alkalmazni (4/2013. Büntető jogegységi határozat).

A vádlott a tévedés büntetőjogi szabályainak alkalmazását eredményező vélt jogos védelmi helyzetben sem volt, mivel a tényállásban rögzített megállapítás - "elkezdte kituszkolni a ház konyha részéből" - nem eredményezhette azt a téves feltevést a vádlottban, hogy a sértett az adott helyen és időben ellene jogtalan támadást intéz vagy ilyennel közvetlenül fenyeget.

Az irányadó tényállás alapján a vádlott szándéka egyértelműen testi sértés okozására irányult, ezért ragadta magához a kést és szúrta meg a sértettet. Az elkövetés módjára (lökéstől megtántorodott sértettnek a további vita hevében történt megszurása), az ahhoz használt eszközre (13 cm pengehosszúságú kés), a megtámadott testtájékra (alhas jobb oldala), továbbá az erő kifejtés nagyságára (legfeljebb közepes erő) figyelemmel az életveszély bekövetkezésének lehetőségét A vádlott tudata átfogta és e következménybe belenyugodva cselekedett. Az is megállapítható továbbá, hogy a vádlott szándékos testi sértést megvalósító magatartása indította el azt az okfolyamatot, amely a sértett közvetlen életveszélyes állapotához vezetett.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság rögzíti, hogy a vádlott szándéka testi sértésre irányult, míg az életveszélyes eredmény okozására az eshetőleges szándéka - Btk. 7. § II. fordulat - terjedt ki.

A joghátrány megválasztása körében a törvényszék hiánytalanul és a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket.

A súlyosító és enyhítő körülményeket az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte, amikor úgy ítélte meg, hogy a vádlottal szemben a középértéknél enyhébb, a Btk. 34. § I. fordulata szerinti határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabása indokolt. A másodfokú bíróság kizárólag annyiban egészíti ki az elsőfokú ítéletet, hogy a szabadságvesztés büntetés törvényhelyeként feltünteti a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontját és a Btk. 35. § (1) bekezdését.

A törvényszék által meghatározott szabadságvesztés tartama arányban áll a vádlott személyében és cselekményében megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a vádlottal szemben szükséges, de egyben elégséges 2 év 9 hónap szabadságvesztés kiszabása, így annak mérséklésére nem látott lehetőséget.

A másodfokú bíróság a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának 3 évben történt meghatározásával is egyetértett.

A szabadságvesztés börtön fokozata, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározása, továbbá az előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe való beszámítása is törvényes, az elsőfokú bíróság helyesen jelölte meg ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak.

Az elsőfokú ítélet bűnjelekre vonatkozó rendelkezései törvényesek voltak, azonban az ítélet tábla észlelte, hogy a törvényszék a bűnügyi költségnek mind a teljes összegét, mind a vádlottat terhelő részét számítási hiba miatt tévesen állapította meg. Az elsőfokú bíróság a nyomozati iratok 1. oldalán található költségjegyzékbe elmulasztotta felvezetni az 1. számú tanú útiköltségét (24. számú tárgyalási jegyzőkönyv 7. oldal - 1.300,- forint), valamint a kirendelt védői díjakat (24. számú tárgyalási jegyzőkönyv 9. oldal - 21.600,- forint és 43. számú tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldal - 44.400,- forint), azonban e mulasztás nem volt kihatással a hivatkozott számítási hibákra, mivel azok nagyságrendileg jóval kisebb összegeket érintettek.

A másodfokú bíróság a korrekció eredményeként megállapította, hogy az eljárás során felmerült bűnügyi költség összege helyesen 430.329,- forint, míg a bűnügyi költségnek a vádlottat terhelő része helyesen 396.039,- forint. Az elsőfokú bíróság helyes indokok alapján és a megfelelő törvényhelyre hivatkozással mentesítette a vádlottat 34.290,- forint bűnügyi költség megfizetése alól.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a Be. 598. § (2) bekezdése alapján megtartott tanácsülésen, a Be. 605. § (1) bekezdése alapján - a bűnügyi költség pontosításával - helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a rendelkező részben írtak szerint megállapította A vádlott letartóztatásának befejező napját, mivel a törvényszék a 43-I. sorszámú végzésével az ítélete kihirdetése után szüntette meg a kényszerintézkedést.

Budapest, 2020. év november hó 19. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Patassy Bence s.k.
előadó bíró

Dr. Mató Ágnes s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 11.B.77/2019/43. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.176/2020/8. számú végzése által 2020. év november hó 19. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2020. év november hó 19. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő